

[Børsen.]

været sjældne Betingelser for at overvælde Skatten, saa Forbrugerne kom til at betale. I denne Forbindelse tænker jeg ikke mindst paa det lukkede Marked. Men for andre Befolkningsgrupper, Haandværkere, mange handlende og den store Part af Landmændene, er de store Vanskeligheder tilstrækkelig kendt. Jeg vil sige, at et stort offentligt Skattebehov vil i et Land som Danmark med en beskednen Nationalindtægt faa højst uheldige indirekte Virkninger, bl. a. paa Rentespørgsmaalet.

Vi ser ogsaa, at Agitationen om lav Rente nu er forstummet fra Regeringen og dens Partier. Falder der endnu hist og her paa Møder Udtalelser om lav Rente, bliver der taget meget haandfast paa de Folk, naar der er Radikale og Socialdemokrater til Stede som Talere. Radikale og socialdemokratiske Vælgere faar nu paa mange Maader Anskuelsesundervisning, ikke mindst paa et Omraade som det, jeg taler om her. Mange gamle Fraser bliver kendt døde og magtesløse, de gælder ikke mere!

Jeg vender mig igen til den højtærede Finansminister. Selv om Finansministeren ikke fuldt ud vil indrømme det betænkelige ved den stærke Stigning i de offentlige Udgifter, udtalte han dog den 29. Marts, da vi behandlede et Lovforslag om Told- og Afgiftsbestemmelser: „Med Hensyn til det kommende Finansaar maa jeg sige, at som de økonomiske Forhold stiller sig, er der selvfølgelig forbundet megen Risiko med Hensyn baade til Udgifter og Indtægter i dette Finansaar.“ Det lader alligevel til, at Finansministeren ved nærmere Overvejelse er kommet til det Resultat, at det er ikke helt farefrit, at vi kommer op i de store Højder med Hensyn til de offentlige Udgifter her i Landet. Det er klart, at jo højere vi her kommer op, desto større er Risikoen.

Vi har et Fortilfælde i vor nyere Historie, nemlig Perioden 1913—20. Vi erindrere, at Udgifterne i denne Periode voksede til op over 600 Mill. Kr. Det var altsaa under den radikale Regering. Men efter 1920, da Venstre igen fik Regeringen i Perioden 1920—24, raslede Borgernes Indtægter ned, medens Udgifterne ikke hovedkulds kunde nedbringes. I en saadan Situation er det ganske uundgaeligt at optage Statslaan. Jeg vil derfor tilbagevise Ministerens Bebrejdelser over for Venstre. Han kunde snarere have rettet dem mod den radikale Regering, der sad 1913—20 med socialdemokratisk Støtte, og i denne Periode, i en Tid,

hvor Pengene strømmede ind, laante 500—600 Mill. Kr.

Jeg nævner dette, da den højtærede Finansminister netop omtalte den Periode, hvor vi havde Venstreregeringer, og hvor man maatte ty til Laan, fordi jeg altsaa ikke mener, der var andet at gøre. Naar den tidligere Regering havde skruet Udgifterne op, og naar samtidig Borgernes Indtægter raslede ned, maa jeg nok spørge, paa hvilken Maade man skulde kunne klare det uden at gaa til Statslaan.

Ser vi paa den økonomiske Udvikling, staar det fast, at vi, hvad de offentlige Udgifter angaar, nu er oppe paa et meget højt Beløb. I den Oversigt, vi har faaet omdelt i Dag, vil man se, at vi for Finansaaret 1937—1938 bevæger os omkring 530 Mill. Kr. — saa store er Udgifterne paa Finansloven. Og de mægtige Beløb, her er Tale om, er ikke engang tilstrækkelige, idet vi ved Siden heraf har maskeret Statslaan i Form af Skatkammerbeviser, og i Henhold til den allersidste Lovgivning — jeg tænker her paa, hvad der nu skal sættes i Scene over for Ungdomsarbejdsløsheden — skal der udstedes Statsobligationer til et meget stort Millionbeløb. Derfor var Tiden nu inde til, at Regeringen fik Øje paa det farlige i Udviklingen. Men jeg tvivler ikke om, at saa længe vi har en socialdemokratisk Regering, vil Billedet blive det samme: for hvert Aar der gaar, vil Udgifterne ustandselig vokse — jeg vilde i alt Fald blive meget forbavset, i det Øjeblik Regeringen tog et alvorligt Arbejde op i Retning af at bringe Udgifterne passende ned.

I Forbindelse med det økonomiske Spørgsmaal er der i Pressen fremsat Udtalelser om det mere eller mindre betimelige i at optage et udenlandsk Statslaan, og man vil maaske have lagt Mærke til, at der er to Personer, der er optraadt som Skribenter, den ene er Docent Carl Iversen, og den anden er det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen, som vist ikke er til Stede her i Dag. Docent Iversen er betænkelig og peger paa den forøgede Rentebyrde, i det Øjeblik vi paa ny skulde ud paa Laanemarkedet, medens det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen stiller sig venligere over for Tanken om et udenlandsk Statslaan, naar Pengene vel at mærke bliver brugt til fornuftige Formaal. Det sidste lyder meget godt, men jeg vil alligevel mene, at i Betragtning af den ikke ringe Statsgæld, vi har, kunde der nok være Grund til at udvise Forsigtighed.

Naar man skal til at optage Statslaan, føres Forølgelsen af vore Aktiver altid i